

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE A REPUBLICII MOLDOVA

Dosarul nr. 2rac-175/14

Prima instanță: Judecătoria Grigoriopol (jud. N. Costin)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Cernat, A. Gavriliță, A. Pahopol)

Î N C H E I E R E

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ

26 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție, în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinînd chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de societatea pe acțiuni „Moldasig”, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2013, adoptate în cauza civilă la cererea societății cu răspundere limitată „Aparthotel” împotriva societății pe acțiuni „Moldasig” și intervenientul accesoriu Viorica Voloșina privind încasarea prejudiciului material, a dobînzii de întîrziere și a penalității și cheltuielilor de judecată

a c o n s t a t a t:

1. Prin hotărîrea judecătoriei Grigoriopol din 11 iunie 2013 a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Aparthotel” împotriva SA „Moldasig” și intervenientul accesoriu Viorica Voloșina privind încasarea prejudiciului material, a dobînzii de întîrziere și a penalității și cheltuielilor de judecată.
2. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2013 a fost admis apelul declarat de SRL „Aparthotel”, casată hotărîrea judecătoriei Grigoriopol din 11 iunie 2013, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care s-a încasat de la SA „Moldasig” în beneficiul SRL „Aparthotel” suma prejudiciului material în mărime de 38921 lei, suma penalității de întîrziere în mărime de 13284, 48 lei, suma dobînzii de întîrziere în mărime de 12720, 37 lei, iar în total suma de 64925, 85 lei.

3. La data de 03.02.2014, recurentul SA „Moldasig” a declarant recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2013, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.
4. În motivarea recursului, recurentul SA „Moldasig” a declarant că, în urma accidentului rutier, care este caz asigurat, SA „Moladasig” a decis prin ordinul Directorului General să achite intimatului suma de 37155,00 de lei, conform contului prezentat de stația de reparație direct beneficiarului despăgubirii de asigurare. Însă, la rîndul său, intimatul în instanța de judecată a solicitat încasarea diferenței în sumă de 38921,00 de lei, stabilit prin raportul de constatare tehnico-științifică nr. 069 din 13.01.2012.
5. Menționează că raportul dat este unul teoretic și nu reflectă real cuantumul prejudiciului material cauzat automobilului asigurat. Invocă la acest capăt că stația de reparație CaraAuto Service SRL repară acest automobil cu suma de 37155,00 de lei, ba chiar și stația „DAAC Hermes” SA la care solicita reclamantul să fie reparat automobilul ar repara cu suma de 74686,00 de lei.
6. Arată că calculul despăgubirii de asigurare este stabilit în baza contului stației de reparație la care a fost îndreptat asiguratul de către recurent, fapt care este menționat și în pct. 7.3 al contractului de asigurare încheiat între părți.
7. Consideră că SRL „Aparthotel” nejustificat încearcă să încaseze o sumă de bani cu titlu de despăgubire, contrar prevederilor contractuale. Mai mult ca atât suma solicitată nici nu este prejudiciul real cauzat, dar un calcul teoretic, iar reclamantul de fapt nu a prezentat nici o probă care ar fi de fapt prejudiciul suportat.
8. Analizînd modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, Colegiul consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.
9. Potrivit art. 437 alin.(1) lit. f) CPC, cererea de recurs trebuie să conțină, printre altele, esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate. Totodată, participanții la proces sunt în drept să declare recurs numai în cazul în cazul în care invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) sau (4) CPC. Astfel, recursul împotriva deciziilor instanței de apel este o cale de atac de drept, vizînd în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.
10. Colegiul constată că, argumentele invocate de recurent în cererea de recurs vizează temeinicia deciziei instanței de apel și ar putea fi încadrate în temeiul prevăzut de art.386 alin.(1) lit.b) CPC, aplicabil doar procedurii de apel, însă asemenea, temei nu se regăsește în art. 432 CPC aplicabil recursului.
- 11.Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a

probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

12. Prin prisma art.432, alin.(4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că, instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art.130 CPC.
13. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.
14. Cu referire la argumentele recurentului precum că instanța de apel nu a dat o apreciere cuvenită circumstanțelor cauzei cu încălcarea eronată a normelor de drept material, nu poate constitui temei pentru recurs în Secțiunea a II-a. Mai mult ca atât, aceste argumente poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.
15. Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.
16. Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de SA „Moldasig” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) CPC și, drept urmare, este inadmisibil.
17. În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se recunoaște inadmisibil recursul declarat de societatea pe acțiuni „Moldasig” împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2013. Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul

Svetlana Filincova

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru